

VÉGJÁTÉK

GRETCHEN McNEIL

A Netflixen látható sorozat várva várt folytatása!

A Ne Légy Dühös tagjai már nem pusztán dühösek... Félnék. És most, hogy Margot kómába került, Bree pedig házi őrizetben van, Olivia és Kitty feladata, hogy elkapják a halálosan veszélyes bántalmazójukat.

De ahogy a lányok támadásba lendülnek, Ed the Head megdöbbenő titokra jön rá, ami minden addigi elméletüket a feje tetejére állítja. A gyilkos bárki lehet, és ez alkalommal nem a bosszúállás az egyetlen célja.

A lányok kétségbeesetten próbálnak rájönni, ki a gyilkos, miközben a saját életük darabjaira hullik: Donté eltávolodik Kittytől, és úgy tűnik, hogy neki is van egy saját titka. Bree el van zárva a külvilágtól, édesanyja testőrének éber szemei vigyázzák minden lépését. Olivia anyukája pedig érzelmi spirálba került.

A gyilkos egyre közelebb kerül hozzájuk, a fenyegetések egyre személyesebbé válnak, és amikor a rendőrség nem hajlandó meghallgatni a lányokat, azoknak nincs más választásuk, mint szembeszállni névtelen „barátjukkal”, vagy belehalnak.

NE LÉGY DÜHÖS

GRETCHEN McNEIL

Operaénekes, író és cirkuszi bohóc is. Regényeit több mint egy tucat nyelven adták már ki a világon. Az Elégtétel és a Végjáték a BBC/Netflix megbízásából jelent meg sorozat formájában. A következő díjakat nyerte el: a Washington állambeli 2015 Evergreen Young Adult Book Award, valamint a Vermont's 2014-2015 Green Mountain Book Award döntőse lett, illetve jelölték a Romantic Times „Best Young Adult Contemporary Novel of 2012” elismerésére.

TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:

www.gretchenmcneil.com

www.facebook.com/dreamvalogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Az első könyv rajongói értékelní fogják a gyors tempót és könnyed hangnemet.”

Booklist

„A Végjáték izgalmas, fordulatos és teljesen magával ragadó befejezése az Elégtételnek. A regény telis-tele van szerethető és alaposan kidolgozott karakterekkel. A szerző pezsgő humorral oldja a sztori komor hangulatát. Olvasás közben bele fogsz feledkezni a rejtélyes történekekbe. Drámai. Fantasztikus. Szórakoztató. Hátborzongató. Megdöbbentő olvasmány.”

Amazon

„Gretchen McNeil duológiája egy sűrű szövésű, nagyon összetett, kiszámíthatatlan és zseniális ifjúsági bosszúregény. Gyors ütemben zajló, intenzív krimi, rengeteg váratlan fordulattal, vagány karakterekkel és bonyolult, ugyanakkor zökkenőmentes történetzállal. Más szóval, ez a sorozat nagyon ütős.”

Goodreads

„Ez a könyv hátborzongató és lebilincselő. Gretchen McNeil határozottan remekel a humor és a horror területén. A Végjáték egy gyors tempóban zajló, izgalmas olvasmány, melyet képtelenség letenni addig, amíg el nem olvastuk az utolsó oldalig. Őszintén ajánlom!”

B&N

„A McNeil által keltett feszültség jó eséllyel nem hagyja hidegen az olvasót. Kíváncsivá teszi, hogy megtudja, hogyan folytatódni a történet.”

Publishers Weekly

Dream
válogatás

GRETCHEN McNEIL

VÉGJÁTÉK

— részlet —

1. FEJEZET

ED AZ ÖTÖDIK EMELETI KÓRHÁZI SZOBA AJTAJÁBAN ÁLLT, és Margot-t bámulta.

A lány úgy festett, mintha aludna. A bal karjához rögzített infúziós cső kivételével nem volt másik olyan géphez kötve, amely mesterségesen javította az életfunkcióit. Csupán egy pulzusmérő lassú és egyenletes villogása emlékeztetett folyamatosan arra, hogy a lány kómában van.

Ed lehunyta a szemét, és elképzelte a lány mosolyát. Csupán néhányszor látta: egyszer a gyűlésen, amikor a „NLD” tagjai az egész iskola előtt megalázták Creed edzőt, egyszer a számítógépes laborban, amikor a lány és Bree fogadták őt az NLD egyik törzshelyén, és egyszer a Bishop DuMaine folyosóján, amikor a lány Logan Blaine-nel beszélgetett.

Ed mellkasa összeszorult. Nem Logan hibája volt, hogy Margot beléesett. A pokolba is! Ha Ed a fiúkra bukott volna, valószínűleg Logan neki is az esete lett volna – magas, sportos, szőke, elbűvölő srác volt.

Ed keze a kabátja zsebébe vándorolt, ujjaival megérintette a gyűrött papírt, amelyet minden körülmények között magá-

nál tartott. Magas és szőke? Nem, egyáltalán nem volt az ő esete.

Odahúzott egy fémszéket Margot ágya mellé, vigyázva, hogy ne csapjon nagy zajt. Miért? Fogalma sem volt. Nem úgy tűnt, mintha csak aludna. Nyolcas alakzatban végigkísérhette volna a szobában az egész iskolai zenekart, és válaszul nem kapott volna többet egy rángatózásnál.

Ez az, csak pozitívan, Edward!

Mély lélegzetet vett, majd szétnyíló ajkain át lassan kifújta a levegőt. A szobában frissen vágott virágok illatoztak, amelyek fanyar tisztítószerillattal vegyültek, ugyanazzal a szaggal, amely mintha minden kórházát átítatott volna. Hatalmas csokrok borították a padlót az ablak közelében, körülöttük egy állatkertnyi plüssállat feküdt felhalmozva. A gyűjtemény határozottan gyarapodott a tegnapi látogatása óta, és ahogy Ed számba vette a látottakat, az ágya automatikusan kiszámította az összes kacat nettó költségét: egy „Jobbulást!” feliratú táblát kezében tartó, szomorú szemű kiskutyá: 14.99 dollár, egy felkötött karú T-Rex (giccses, így valószínűleg többre is kerül), nem kevesebb, mint három darab rózsaszínű mackó, amelyek műanyag szíveket szorítanak kezükben, a következő felirattal: „Hiányzol nekünk!” (*egyértelműen akciós darab*). És egy magányos, kétdolláros, fényvisszaverős lufi nehezékként egy, a padlóhoz kötözött műanyag figurával. Ide-oda himbálózott a kórház szellőzőrendszerének levegőjétől, és néhány másodpercenként felvillant benne Ed tükörképe.

Azon tűnődött, Logan vajon melyik ajándékot hozta. Talán a T-Rexet? Furcsa, kicsit szentimentális, drága anélkül, hogy nevetséges lenne: ez Loganre vallott. Vagy talán az NLD többi tagjától származott? Ed összeszorította az állkapcsát. Remélte, hogy küldtek valamit. Kitty, Olivia és Bree

éppúgy hibásak voltak abban, hogy Margot kómába esett, mint az, aki fejbe vágta.

Ed óvatosan Margot kezére tette az övét. A saját élete árán is rá akart jönni, miért történt mindez.

Egy női hang szállt végig a folyosón, amelyet nyikorgó gumitalpak hangja kísért. – A folyosó végén van a szobája.

Ed talpra szökkent. Vicky, az éjszakai ápolónő hangja volt, akinek – Ed átkozottul jól tudta – tíz perce ért véget a műszakja. Mi a fenét keresett még ott?

– Biztos nem lesz abból bajod, ha megengeded, hogy meglátogassam? – kérdezte valaki.

Ed gyomra összerándult. Felismerte ezt a hangot.

Logané volt.

Vicky csettintett egyet a nyelvével. – Abból ítélve, ahogyan ránézel... Drágám, minden kómában lévő lánynak szüksége van valakire, aki ilyen szeretettel vigyáz rá.

Ed egyre feszültebb lett, ahogy közeledtek a léptek az ajtó felé. Nem volt ideje kiosonni a szobából, és lemenni a hátsó lépcsőn, oly módon, ahogy érkezett. Ez kínos helyzetnek ígérkezett.

– Körülbelül tíz perced van – folytatta Vicky –, mielőtt...

Hirtelen megtorpant, mert meglátta Edet Margot ágya mellett. A ragyogó mosolyt gyanakvó pillantás váltotta fel: – Te meg ki vagy? És mit csinálsz itt?

– Ööö ...

– Szia! – köszönt neki Logan. – Én ismerlek. – Fejét oldalra billentette, mintha egy bizonyos szögből jobban látná. – Vagy nem?

Komolyan? Margot-nak pont rá esett a választása?

– Hogy jutottál be? – faggatta Vicky. – Az intenzív osztály fokozottan őrzött terület.

A mosókonyha nem egészen az, hölgyem. Ed azonban nem akarta felfedni a titkát. Ehelyett gyorsan előre-hátra pillantott Vicky, valamint Margot eszméletlenül fekvő alakja között. – Várjunk egy percet! – zihálta Ed. Meglepetést színlelve így folytatta: – Ez nem Helen néni szobája! Biztosan rossz emeleten vagyok.

Vicky tátott szájjal felhúzta a szemöldökét. – Rossz emeleten?

– Igen, elnézést. – Életbe léphetett a szökési terv. – Tudja, mit? Azt hiszem, ma reggel véletlenül két Ritalint vettem be egy Ritalin és egy Wellbutrin helyett, így kicsit – füttyentett, és a halántékára mutatott, miközben közelebb lépett az ajtóhoz – meg vagyok buggyanva. – Hevesen rángatózott, rángatta a vállait, miközben erőteljes, szabálytalan mozdulatokkal ide-oda kapkodta a fejét.

– Igen! – Logan bólintott. – Együtt járunk iskolába.

Micsoda agytröszt vagy, Logan!

– Jól vagy, kölyök? – kérdezte Vicky.

– Igen, igen. Persze! – nevetett fel hangosan Ed. – Tökéletesen jól vagyok. Csak haza kell mennem, kimosni a gyomromat, és... – Az órájára pillantott. – Ó, istenem, odanézenek, mennyi az idő! – Elsuhant Vicky és a még mindig zavart Logan mellett, majd ujjjaival két pisztolylövést mímelve, elindult hátrafelé a folyosón. – Na, én leléptem.

Ed a kocsijához sietett. A nap a távoli hegyek fölé kúszott, kezdte elosztatni a Menlo Park fölé ereszkedett ködréteget. Ám a fiúnak nem volt ideje élvezni a meleg időt. Ehelyett becsusszant a vezetőülésbe, becsukta az ajtót, és benyomta az automata ajtózárat.

Valószínűleg meg kellett volna várnia Logant, beszélnie kellett volna vele Margot-ról. Mindketten törődtek vele, és

Logan nem adott rá okot, hogy ne bízzon benne, ám Ed mégis hezitált. Nem állt készen. Még mindig próbálta feldolgozni a csütörtök esti eseményeket, és amíg ezt nem tette meg, addig mindent csak óvatosan csinált.

Végül is, a gyilkos még mindig szabadlábon volt.

2. FEJEZET

OLIVIA SZÁJÁBÓL KIS, KÖNNYŰ FÚJÁSOKKAL TÁVOZOTT a levegő, ahogy kedd reggel befordult a sarkon a DuMaine Drive-ra. A közeli templom harangjai megtörték a kora reggel csendjét. Már hét óra volt? Hopp, megint elkésett. Kitty ki fogja tépni a haját.

De ahelyett, hogy dupla sebességre kapcsolt volna, ugyanolyan tempóban folytatta útját az iskola felé. Nem esett pánikba, nem rohant végig az utcán, mint egy ragadozók elől menekülő préda. Ugyanis hetek óta először biztonságban érezte magát.

Négy nap telt el azóta, hogy Bree feladta magát, eleget téve Christopher Beeman követelésének. Aki pedig, szavához híven, visszavonulót fújt. Semmi boríték, semmi titokzatos üzenet, és ami a legfontosabb, gyilkosság sem történt. Úgy tűnt, megelégedett azzal, hogy Bree rács mögé került, Margot kórházba, és ez az önelégültség lesz a veszte.

Mert most rajtuk volt a sor! Az NLD el fogja kapni a gyilkost.

Ahogy ügetett felfelé a főlépcsőn, és kitarta az ajtót, úgy érezte, végre átveszik az irányítást a helyzet felett.

– Olivia! – kiáltotta valaki, amint belépett az épületbe. Tyler Brodsky állt a folyosó közepén.

Kisöpörte sötétbarna haját a szeméből, és rámosolygott a lányra. Három tekerics ragasztószalag volt a karjára tekerve, mint egy óriási, széles karkötő, és egy lepedő a vállára borítva. Mögötte két és fél méteres létra ívelt át a csarnokon, Kyle Tannerrel a tetején, aki éppen egy zászló egyik végét rögzítette a mennyezethez.

Kyle és Tyler ugyanazokat a hosszú ujjú Henley ingeket viselték – Tyler palaszürke színben, Kyle sötétkékben –, és ugyanazokat a koptatott, karcsú szabású farmereket. Olivia akaratlanul is azon tűnődött, vajon minden reggel felhívják-e egymást, hogy kiválasszák az összeillő ruháikat. Ha Kyle-nak nem sötét bőre és gondosan borotvált feje lett volna, akkor megkülönböztethetetlenek lettek volna.

– Mit keresel itt ilyen korán? – kérdezte Tyler.

Kyle átpillantott a válla fölött. – Segíteni jöttél?

– Ömm... – hebegte a lány. Ő és Kitty azért határozta ki kifejezetten úgy, hogy ebben az istentelen órában találkoznak, mert úgy volt, senki sem lesz az iskolában. Most viszont összefutott a 'Maine Men két tagjával, amire a legkevésbé sem volt szüksége.

Tyler és Kyle válaszra várva bámulták. Jobb volt bele-menni a játékba. – Persze?

– Fantasztikus. – Tyler levette a zászlót a válláról. – Fogd! Szerzek egy másik létrát.

Olivia kivette a kezéből a PVC anyagból készült tárgyat, miközben Tyler elvágtatott a folyosón. Mit csináltak ilyen korán az iskolában? Csupán egy módon lehetett kideríteni.

– Szóval – kezdte, és Kyle-ra mosolygott. – Mi készül?

– Nem hallottad? – kérdezett vissza Kyle. – Uberti atya nagy bejelentést tett a tegnapi iskolagyűlés után. Ma NGYN-t hirdetett.

Olivia pislogott. – NGY micsodát?

Kyle oldalra biccentette a fejét. – NGYN-t. Tudod, mint a második világháborúban. Az NLD feletti győzelem napját.

Olivia kinyújtotta a karját, majd teljes hosszában kinyújtotta a zászlót. – Éljen az NGYN! – olvasta fel hangosan. – A miénk a győzelem!

Kyle elindult lefelé a létrán. – Hát nem fantasztikus? Rex ötlete volt.

Hát persze.

– Az egész iskolában kirakjuk őket – folytatta Kyle. A folyosó másik oldalára vonszolta a létrát, majd kivette a zászlót Olivia kezéből. – Rex az igazgatóiban van, és előkészíti a szórólapokat. Azt hiszem... – Kyle megköszörülte a torkát. – Egyedül van.

Fúj! – Megyek, megnézem, szüksége van-e segítségre – mondta Olivia gyorsan, rávetve magát egy lehetséges ürügyre a menekülése érdekében. Nem mintha belehalt volna, hogy egyedül kell egy szobában lennie Rex Cavanaugh-val, főleg amióta szakítottak Amberrel. Ám ez gyakorlatilag felhívás volt arra, hogy szabadon molesztálhassák. De legalább indokot adott neki, hogy leléphessen.

Olivia hanyagul végigsétált a folyosón az igazgatói felé, ám amint eltűnt Kyle látóköréből, futásnak eredt. Ha Rex és a 'Maine Men az egész iskolát kidíszítették, csupán idő kérdése volt, hogy a számítógépes labor előtti folyosóra érjenek, ahol Kitty várakozott. A lehető leggyorsabban kellett bejutniuk és visszajutniuk onnan. Elrohant a szekrénye mellett,

duplán szedve a lépcsőfokokat, mint egy tengerészgyalogos az alapképzésén.

Ahogy elérte a lépcső tetejét, lefagyott mozdulat közben, minden érzékszerve kiélesedett. Hallott valamit, ebben biztos volt. Lépések zaját.

Megfordult, és lenézett a lépcsőn. Senkit sem látott.

Mozdulatlanul, lassan elszámolt tízig. Még mindig nem bukkant fel senki a lenti folyosón. Úgy érezte, nevetségesen viselkedik, és a régi paranoiája befolyásolja az ítélőképességét. Senki sem követte őt, és senki sem tudta, mire készülnek. Egy méltatlankodó legyintéssel megfordult, és elindult a számítógépes laborba.

Kitty fel-alá járkált a csúszós kőpadlón. Nem igazán volt megdöbbenő számára, hogy Olivia késett, ám óriási lépést készültek tenni a Christopher Beeman utáni hajzában, úgy-hogy a várakozás felemésztette.

Odapillantott egy bekapcsolt állapotban levő monitorra. Egy névtelen e-mail fiók volt rajta megnyitva. A lány már csatlakoztatta is a pendrive-ot, és feltöltötte a teljes NLD-fájlt Christopher Beemanról: a Christopher és a most elhunyt Ronny DeStefano közötti e-mailezéseket, a kapcsolatot Christopher és a már szintén elhunyt Creed edző között. Egyetlen kattintással elküldhette volna a fájlt a kibertéren keresztül a Menlo Park-i Rendőrkapitányságra, Callahan őrmesternek.

A gyilkos haladékat adott nekik, miután Bree feladta magát, és ezt a szabadságot ki kellett használniuk, hogy végleg véget vethessenek Christopher rémuralmának. Callahan őrmester ez esetben kénytelen lett volna rájönni, hogy Christopher a gyilkos, és mozgósítania kellett volna az egész rend-

őrséget, hogy megtalálják. Breet felmentették volna a vádak alól, és Christopher gyilkoló körútja hamarosan a végéhez ért volna.

Legalábbis Kitty ezt remélte.

Hallotta a távolból a folyosón siető, nem éppen kellemes hangot hallató cipők gyors dobbanásait, majd egy halk kopogtatást az ajtón: kopogás egyszer, szünet, majd újabb három, gyors kopogás. Kinyitotta az ajtót, amelyen a kifuldadt, kipirosodott arcú Olivia rontott be.

– Sajnálom! – zihálta a lány. – Elkapott a földszinten Kyle és Tyler. – A falhoz támaszkodott. – Láttad, mi folyik itt?

– Uberti atya tegnap délután, az iskolagyűlést követően felvette a kapcsolatot a vezetői ismeretek óra tanulóival. Azt mondta, meg akarja ünnepelni a győzelmet most, hogy Breet letartóztatták. – Kitty felsóhajtott. – Szuper stílusos, ahhoz képest, hogy két ember meghalt.

– A „stílusos” U. A. középső neve – jegyezte meg Olivia.

Kitty mély levegőt vett, és leült a számítógéphez. – Készen áll.

Olivia áthajolt a válla fölött, és hangosan felolvasta az előkészített e-mailt. – Csatolva néhány információ, amelyeket érdekesnek találhat a Bishop DuMaine-i gyilkosságokkal kapcsolatban. Christopher Beeman, az arizonai Archway Katonai Akadémia korábbi diákja, kapcsolatban áll az áldozatokkal, és voltak indítékai Ronny DeStefano és Richard Creed edző megölésére. Üdvözlettel: Egy barát. – Olivia felgyenesedett. – Tökéletes. Ez tuti, hogy bejön.

– Kész vagy? – kérdezte Kitty.

Olivia az alsó ajkába harapott, leharapva a szivárványszínekben játszó szájfénye nagy részét, majd gyorsan és határozottan bólintott. – Készen.

Kitty kattintott egyet az egérrel, majd egy „E-mail elküldve” felirat töltötte be a képernyőt. Hátradőlt a székeben, és hosszasan kifújta a levegőt. – Tessék. Christopher Beeman hamarosan rács mögé kerül.

– Biztos vagy benne? – kérdezte egy ismerős hang.

Olivia lelkesedése haraggá változott, ahogy megpördült, és az ajtóban megpillantotta Ed vigyorgó arcát. – Hol voltál?

– Megjártam a Holdat oda-vissza, bébi – mondta, és felvonta a szemöldökét.

Kitty közelebb lépett hozzá. – Körülbelül hétezerszer hívtalak csütörtök este óta. Semmi más nem jelentkezett, csak a hangposta. Esetleg szeretnéd megmagyarázni?

Ed the Head vállat vont. – Lehúztam a WC-n. A korábban Ed the Head tulajdonában lévő eldobható telefon alkatrészei most valahol a San Francisco-öbölben úszkálnak.

– Miért húztad le a WC-n a telefonodat? – kérdezte Olivia.

– Nos, legutóbb, amikor ránéztem, sms-t küldtem Margot-nak néhány órával azelőtt, hogy megtámadták. Valószínűleg a város összes rendőre azt a telefont próbálja megtalálni.

Kitty szeme elkeskenyedett. – Ez beismerő vallomásnak hangzik.

Ed nyugodtan kihúzott egy széket, majd leült. – Hölgyeim, nyugalom! Ha megtámadtam volna Margot-t, szerintetek most itt lennék és veletek beszélgetnék?

Olivia pillantást váltott Kittyvel. Volt logika abban, amit mondott. – Miért vagy itt? – kérdezte Kitty.

Ed the Head kicsúsztatott egy darab papírt a táskája elülső zsebéből. – Ezt akartam nektek megmutatni.

Kitty kikapta a papírt a kezéből, és röpké pillantást vetett rá. – Ez egy gyorsajtási büntetés.

– A 101-es főút északi része – olvasta Olivia a másolatból.

– Háromszázhatvanhetes kijárat, Morgan Hill.

Ed the Head bólintott. – Nézd meg a dátumot és az időt!

Olivia tekintete az úrlap tetejére ugrott. – Október hetedik, huszonegy óra harminc perc.

– Pontosan – mondta Ed. – És Margot-t körülbelül kilenc óra ötven perckor támadták meg a rendőrségi jelentés szerint. Lehetetlen, hogy tizenöt perc alatt hatvan kilométert meg tudtam volna tenni. Nem én tettem.

– Akkor miért vártál három napot, hogy elmondd nekünk? – kérdezte Kitty.

Ed arcáról eltűnt a megtévesztő könnyedség, vonásai hirtelen megkeményedtek. – Mert egyedül ti voltatok azok, akik tudták, hogy aznap este találkoznom kellett volna Margot-val.

Olivia összerezzent. – Mit akarsz ezzel mondani?

– Talán megfordult a fejemben, hogy csapdába csaltok, hogy elvigyem a balhét.

– Azt hiszed, mi próbáltuk meg megölni Margot-t? – kérdezte Olivia rémülten. – Ő a barátunk, te kis görény. Ha egy pillanatra is azt gondolod...

– Tényleg a barátotok volt? – Ed állá előreugrott. – Rémlik néhány rettenetes kép Margot-ról, amiket általános iskolában készítettek róla – mutatott vádlón a lányra. – Fotók, amelyeket te készítettél.

Olivia keze megremegett, ahogyan a szégyen, amelyet a Margot ellen elkövetett tette miatt érzett, újra előntötte. – Ó, igen? – fakadt ki. – Nos, honnan tudhatjuk, hogy nem te vagy Christopher Beeman? – Nem tudta biztosan, hogy

ebben volt-e logika, de valakinek Christophernek kellett lennie, és kifogytak a lehetőségekből.

Ahelyett, hogy tagadta volna, Ed the Head nevetésben tört ki.

– Mi olyan vicces? – kérdezte Kitty.

– Ha én vagyok Christopher Beeman – zihálta Ed –, nagyobb problémáim is vannak, mint a gyilkosság vádja.

Bizsergés futott át Olivia gerincén, mintha csak pókhálóba került volna. Megrendítette valami Ed hangnemében.

– Hogy érted?

– Ezt fedeztem fel Arizonában – felelte. – Christopher Beeman halott.

3. FEJEZET

A SANTA CLARA MEGYEI FIATALKORÚAK NŐI BÖRTÖNÉNEK társalgója messze a leghangolóbb hely volt, ahol Bree valaha is járt.

Az egyfajta szabad területnek szánt nappali egy ablaktalan, színes mintás cella volt, amelyet egy olcsó irodaszer-katalógus alapján rendeztek be, ahol a fogvatartottak jogosultságuknak megfelelően nézhettek tévét, társasjátékozhattak, olvashattak vagy épp a házi feladatukat oldhatták.

A színtelen léggör tükrözte a fogvatartottak hangulatát. Mindenki megviseltnek és félholtnak tűnt, mintha olyan betegek lennének, akiken lobotómiát végeztek. Elvászorogtak az asztaltól az ajtóig, majd a könyvespolcig, szemük céltalanul keresett valami újat és érdekeset, hogy megtörjék az egyhangúságot, és miközben Bree a tévéreklámokat bámulta a túlzottan mozgalmas reggeli helyi hírek közben, azon töprengett, vajon mennyi időbe telik majd, amíg olyan levertnek érzi magát, mint a többi lány a börtönrészén.

Érezte, ahogy a reménytelenség beszivárog a lelkébe. Négy hosszú nap telt el azóta, hogy letartóztatták, miután magára

vállalta az NLD csínytevéseit. Ez idő alatt végtelennek tűnő rendőri kihallgatásokat állt ki Ronny DeStefano és Creed edző meggyilkolásával kapcsolatban. Bree könnyörtelenül húzta az időt, és nagyon örült Callahan őrmester növekvő ingerültségének, amiért nem volt hajlandó válaszolni egyetlen kérdésére sem. Ezután megkezdődtek a napi terápiás foglalkozások dr. Waltersszel, akinek eltökélt szándéka volt Bree „figyelemre vágyó” viselkedését a szüleivel való viszonyával összekapcsolni. Ezúttal sem vette túl sok hasznát az orvosa. Bree még a börtönben sem tudta megállni, hogy fellázadjon a tekintély ellen.

Eközben teljes volt a rádiócsend mindenkitől, aki érdekelte. Fogalma sem volt, mi történt Margot-val, és arról sem, hogy vajon Christopher békén hagyta-e az NLD többi tagját, miután feladta magát.

Nem mintha arra számított volna, hogy Olivia vagy Kitty jelentkezni fognak. Dolguk volt. Ha a gyilkos hű lett volna a szavához, meghátrál, miután Bree bűnösnek vallotta magát. Szüksége volt Olivíára és Kittyre, hogy felhasználják ezt a fegyverszünetet arra, hogy megtalálják Christophert, őt pedig kivigyék innen. Ők voltak az egyetlen esélye a szabadságra.

Mert Bree jól tudta, hogy a drága jó apukája ezúttal nem fog segíteni. Ezt teljesen világossá tette a múlt héten, amikor megmentette a kirúgástól, miután behúzott Rex Cavanaughnak. *Legközelebb egyedül leszel.*

És aztán ott volt az anyja. Bree pislogott, és a vajsárgára és vattacukor-rózsaszínre festett betontömbökből álló falra meredt. Elmondta neki valaki? Érdekelné egyáltalán?

Bree nyelt egyet, harcolva a felgyülemlett érzelmeivel. Bátorsága ellenére, meg volt ijedve. Teljesen egyedül érezte

magát. Úgy érezte, elhagyták a barátai, a családja, sőt még John is.

Tudom, hogy nem te ölted meg őket.

Nem, John nem! Ő soha nem hagyná el. Vagy mégis?

Bree annyira összeszorította a fogait, hogy érezte, ahogy az inak megroppannak az állában. Most elítélt volt, gyilkosság gyanúja miatt tartották fogva. Vajon továbbra is ugyanúgy érzett iránta a fiú? Vajon megfelelne róla, ha a következő hús évet rács mögött töltené? Vajon ő is ugyanolyan elfeleltet lesz, mint a többi rab ezen a helyen?

– Bree Deringer? – Bree a neve hallatán felugrott a székéből. Dr. Walters állt az ajtóban. – Jöjjön velem, kérem!

A szobában minden tekintet Breere szegeződött. Néhányan harciasnak tűntek, mintha nehezményezték volna, hogy kiszemelték az új lányt. Mások vágyakozva figyelték őt, és azt kívánták, bárcsak őket is hívták volna ismeretlen okokból, csak hogy megtörjék a rutint.

Dr. Walters mosolyogva vezette Breet az irodájába. – Szép nap ez a mai, igaz? – kérdezte, csevegni próbálva.

Úgy tűnt, a nagyra becsült doktornő figyelmen kívül hagyta, hogy Breet éppen egy ablaktalan szobából kísérte ki. – Ööö, igen.

Dr. Walter becsukta maga mögött az irodája ajtaját. – Nos, neked hamarosan még jobb lesz.

Breenek fogalma sem volt, miről beszél, de leült, amíg dr. Walters átlapozott néhány papírt az asztalán.

– Íme a csoportterápiás járóbeteg foglalkozások leírása – mondta dr. Walters, és átnyújtott Breenek egy nyomtatványt. – Ugyanaz a felállás, mint itt; minden, amiről beszélünk, teljesen bizalmas, és minden lány a Santa Clara Megyei Fiatalkorúak Női Börtönének korábbi fegyence.

Bree elvette a leírást dr. Walters kinyújtott kezéből, az elméje még mindig a „járóbeteg” szóra koncentrált.

– Elnézést – mondta Bree, és alig tudta elhinni, hogy mindez igaz. – Elszállítanak minket valahova csoportterápiára?

Dr. Walters oldalra billentette a fejét.

– Nem, Bree. Ma kiengednek.

– Micsoda?

– A kijáratnál felhelyeznek rád egy lábbilincset, majd házi őrizetbe helyeznek, szülői felügyelet alá – mondta dr. Walters mosolyogva. – Hát nem izgalmas?

Ó, a fénébe! Az apja ismét be fog neki olvasni, miután kiszabadítja a fiatalkorúak börtönéből. Lehet, hogy már fenn van tartva számára egy cella abban a keleti parti zárdában, amellyel folyton fenyegette? Bree nagyot nyelt, nyelve hirtelen megdagadt.

– Mikor jön értem az apám?

– Nem ő. – felelte dr. Walters. – Hanem az anyukád.

4. FEJEZET

KITTY DÖBBENTEN MEREDT EDRE.

– Hogy érted, hogy Christopher Beeman halott?

Olivia megrázta a fejét. – Az lehetetlen!

Ed tudta, hogy nem fognak hinni neki. – Szerintetek kitalálnék ilyesmit? – Elővett egy mappát a hátizsákjából, és átnyújtotta nekik. – Győződjetek meg róla magatok!

Kitty Olivióval a jobbján áttanulmányozta Christopher Beeman halotti anyakönyvi kivonatának hivatalos másolatát, Ed pedig végignézte, amint kegyetlen felismerésük támad: az elmúlt hetekben egy szellemet kergettek.

– Hogyhogy nem tudtunk erről? – kérdezte Kitty.

– Mint minden mástól a titokzatos Mr. Beemannel kapcsolatban – válaszolta Ed –, ettől is teljesen megtisztították az internetet. Valaki el akarta őt tüntetni.

Olivia oldalvást rápillantott. – Akkor te hogy jöttél rá?

Ed sértődötten kihúzta magát. – Profi vagyok.

– Ez mégis mit jelent? – kérdezte Olivia.

Ed vállat vont.

– Azt jelenti, hogy megvesztegettem az Archway portását, hogy elmondja, mit tud Christopher Beemanról.

– Fulladás általi halál, öngyilkosságnak nyilvánítva. – Kitty úgy tanulmányozta a halotti anyakönyvi kivonatot, mintha nem akarná elhinni, amit olvas. – Ez tavaly történt, nagyjából ugyanabban az időben, amikor a helyi lapban megjelent egy cikk arról, hogy Christopher eltűnt.

– Hogy sikerült... – Olivia sápadt arccal nyelt egyet. – Úgy értem, milyen volt a test...

– Felakasztotta magát a mennyezet alatti csövekre az Archway tornaterme alatti kazánházban – felelte Ed tárgyilagosan. Igyekezett nem elképzelni, milyen nyomorúságos lehetett Christopher halála; hideg, sötét és magányos.

Olivia a levegőt kapkodva az egyik számítógéphez rohant.

– Ó, istenem! Vissza kell vonnunk azt az e-mailt.

– E-mailt? – kérdezett vissza Ed.

Kitty a hajába túrt. – Elküldtünk egy névtelen e-mailt Callahan őrmesternek benne a Christopher Beeman elleni bizonyítékainkkal.

Ed halkán füttyentett. – Igen, nos, körülbelül tíz másodpercen belül törölni fogják.

– Nem értem – mondta Olivia. Kivette a papírt Kitty kezéből, és újra végigpásztázta. – Minden nyom, a hiányzó évkönyvfotók, a halálesetek... mind Christopher Beemanre mutattak.

– Valaki azt akarta, hogy azt higgyétek, Christopherrel van dolgotok – felelte Ed egyszerűen. – Ha engem kérdezel, elég mesterien vezetett meg titeket.

– Mihez kezdünk most? – kérdezte Olivia.

– Maradjunk nyugodtak! – mondta Kitty, aki mindennek hangzott, csak nyugodtnak nem. – A gyilkos nem tudja, hogy rájöttünk.

Olivia az ajkába harapott.

– Oké...

– Tehát, amíg ő meglapul, és azt gondolja, hogy vége az ügynek, mi visszamegyünk, és újra átnézzük a gyanúsítottjaink listáját – magyarázta Kitty.

– Igen – horkant fel Ed. – Üsd még a döglött lovat!

Kitty szeme összeszűkül.

– Van jobb ötleted?

– Tulajdonképpen igen. – Ed összefűzte ujjait, és a térdére tette őket. – Nem tévesztettétek szem elől a legnyilvánvalóbb gyanúsítottat?

Olivia oldalra döntötte szép fejét.

– Nem értem.

Ed rámosolygott.

– Tudom.

– Ki vele, Ed! – csattant fel Kitty.

Ezeknek a lányoknak nem volt képzelőerejük. – Gondoltatok valaha arra, hogy az NLD hőstettei visszatérnek kísértetni?

– Azt hiszed, az egyik NLD-célpontunk van emögött? – kérdezte Kitty, felvéve a fonalat. Jobb később, mint soha!

– Nekik valóban van okuk gyűlölni titeket – jegyezte meg Ed. – Méghozzá elég sok.

– De miért ölné meg egyikük Ronnyt? – kérdezte Kitty. – Vagy Creed edzőt?

– Christophernek legalább volt indítéka – mondta Olivia.

Ed csettintett az ujjával Olivia arca előtt. – Ébresztő! Hacsak nem egy bosszúálló szellem, aki a kínzóira vadászik, ő nem ölt meg senkit.

Olivia homlokán sötét felhő futott át. – Gondolom.

Gondolod? – De mi van akkor, ha valaki az NLD célpontjai után eredve próbált csapdába csalni téged? – Ed hátradőlt. – Creed és dúvad Ronny voltak a legújabbak.

Kitty felsőhajtott. – Érdeemes utánanézni. – A legközelebbi számítógépre mutatott. – Ed, szükségem van a Google-szakértelmedre.

Ed megfordult, ujjait a billentyűzet fölé helyezte. – Készen állok.

– Kezdjük az NLD első gyanúsítottjával! – mondta Kitty. – Wendy Marshall.

Ed azonnal találatot kapott. – Végzős a Szent Ferenc Gimnáziumban. Ma reggel frissítette a Twitter hírfolyamát.

– Az konkrétan az utca végén van – állapította meg Olivia.

Kitty kivett egy papírlapot a nyomtatóból, és ráfirkantotta Wendy nevét. – Most keresd meg Christina Huangot!

Ed ismét másodperceken belül bukkant találatra. – Úgy tűnik, a szülei visszaküldték keletre, a Choate-ba.

– Még él? – kérdezte Olivia.

Ed vállat vont. – Amennyiben a Choate Rosemary Hallt hívhatjuk élők helyének.

– Oké – felelte Kitty. – De ő úgy hat és félezer kilométerre lakik innen. Valószínűleg nem ő a mi gyilkosunk.

– Próbáld meg Xavier Hathawayt! – javasolta Olivia.

– Az a kretén, aki az első évben a WC-be dugta a fejemet, és leöblítette? – kérdezte Ed.

Olivia bólintott. – Nem hiába hívták az Örvénykirálynak.

Xaviernek nem volt Facebook oldala, így Ednek több időbe telt információt találnia. Az eredmény azonban váratlanul örömteli volt. – Úgy tűnik, a Hayward Köztisztasági

Hivatalnak dolgozik. – A fiú széles mosollyal pillantott fel.
– Ez a legjobb, amit valaha hallottam!

– És lehet, hogy egy gyilkos – tette hozzá Kitty. A lány nyilvánvalóan nem értékelte az iróniát Xavier gagyi munkájában.

– Creed edző és Ronny meghaltak, így maradt még három jelölt – mondta Olivia, és megszámolta őket az ujjain.

– A Gertler ikrek, Melissa Barndorfer és Tammi Barnes.

Ed felvonta a szemöldökét. – Ez négy.

– Csak nézd meg őket! – kiáltott rá Kitty.

– Jól van. – Ed gyorsan rákeresett az NLD 3., 4., 5. és 6. számú gyanúsítottjáról fellelhető online hivatkozásokra. – Gertlerék egy szörfboltban dolgoznak Mountain View-ban, Melissa pedig – a Facebook oldala szerint – Prágában van valamelyik európai piperkőc barátjánál.

– És Tammi? – kérdezte Olivia.

– Dolgozom rajta. – Ed eszeveszetten gépelt, és végigpróbálta az összes internetes kémkedési módszerét. Egymás után kapta az üres találatokat. Hátradőlt a székében. – Nem találok róla aktuális információt.

– Semmit? – kérdezte Kitty.

– Igen, ezt mondtam.

– Oké. – Kitty az órájára pillantott. – Később utánanéznünk. – Meglobogtatta a gyanúsítottak listáját. – Wendy, Xavier, Maxwell és Maven Gertler, valamint Tammi Barnes. Plusz egy vagy több ismeretlen személy, akik kapcsolatban álltak Christopher Beemannel. Mindannyian lehetséges gyanúsítottak.

Olivia kétségbeesetten széttárta a karját. – Soha nem fogjuk kitalálni. Bree a börtönben fog megrohadni. Leborotválja

az összes haját, átveszi a hatalmat egy börtönbandában, és Ribancverőnek fogja szólíttatni magát.

Ed elmosolyodott. – Ez úgy hangzik, mint egy jó pornó.

– Nézd! – mondta Kitty, és megragadta Olivia vállát. – Nem eshetünk pánikba, és nem adhatjuk fel! Továbbra is küzdenünk kell Margot-ért és Breeért.

– És mégis hogyan?

– Ezzel a listával kezdjük. Kapcsolatot kezdeményezünk, és megnézzük, mire megyünk vele – mondta Kitty.

Olivia szipogott. – Oké.

– És ne felejtjük el Ambert és Rexet! – tette hozzá Kitty. – Még mindig nem tudjuk, mit csináltak Ronny szobájában azon az éjszakán, amikor meghalt.

Olivia bólintott, ajkait összeszorította, mintha egy kellemetlen feladathoz próbálná megacélozni magát.

– Megpróbálom.

– Én pedig – mondta Ed széttárva a kezét – feltérképezem Christopher családját és baráti körét. – Egyikükre sem bízta volna ezt a feladatot.

Kitty gyanakodva nézett rá. – Nincs szükségünk a segítségedre, Ed.

Ezúttal teljesen őszinte volt a fiú nevetése. – Most nagyobb szükségetek van rá, mint valaha.

Olivia Kitty karjára tette a kezét. – Lehet, hogy hagynunk kellene neki? Margot... – Olivia elhallgatott, ajka remegett. – Margot bízik Edben. Pedig ő senkiben sem bízik.

– Legyen – Kitty talpra rántotta a fiút. – De előbb meg kell tenned valamit.

– Vérszerződjek? – kérdezte Ed izgatottságot színelve. – Részt vegyek egy beavatási rituálén? Kapok egy NLD kitűzöt vagy egy titkos kémgyűrűt?

Kitty vett egy mély lélegzetet, majd előrenyújtotta a kezét.

– *ÉN, Kitty Wei, ünnepélyesen fogadom, hogy titkainkat soha ki nem adom.*

Ed feszülten figyelte, ahogy Olivia megragadja Kitty csuklóját.

– *ÉN, Olivia Hayes, ünnepélyesen fogadom, hogy titkainkat soha ki nem adom.*

Egyszerre fordultak a fiúhoz.

– Vágom, vágom – mondta. – Titkos eskü. Benne vagyok.

Megragadta Olivia csuklóját, majd közelebb húzta a karját Kittyhez, hogy összekapcsolódjanak. – *ÉN, Ed the Head...*

– Nincs vezetékneved? – kérdezte Kitty.

Ed felsóhajtott. – Jól van. – Drámaian megköszöri a torkát. – *ÉN, Edward Headley, ünnepélyesen fogadom...*

Olivia felkacagott. – Headley? Ez komoly?

– Akarod, hogy befejezzem, vagy nem? – kérdezte Ed.

– Elnézést – mosolygott Olivia.

– *ÉN, Edward Headley, ünnepélyesen fogadom, hogy titkainkat soha ki nem adom. Vagy mi. Mindegy!*

– Ez megteszi.

– Hurrá! – ujjongott Ed hamis lelkesedéssel. – Nem kelene most elhúznunk innen, mielőtt azok a 'Maine Men-es bolondok beszennyezik a folyosót az NGYN-es szarságukkal?

Kitty nem válaszolt, de a tekintete megkeményedett, ahogy Edre nézett. – Ma este találkozunk a raktárban, hogy beszéljünk, érthető?

Olivia bólintott, Ed pedig csak kacsintott.

– Ezt igennek veszem – mondta. – Most pedig piszkoljuk be a kezünket!

5. FEJEZET

A NYOMKÖVETŐ LÁBBILINCS FEKETE SZÍJA FITYEGVE ölelte körbe Bree sípcsontját, közvetlenül az ízülete felett. A hozzácsatlakoztatott GPS-nyomkövető pedig úgy festett rajta, mintha ragasztószalaggal illesztettek volna hozzá egy régi, összecukhatós telefont.

– A szíj egy zárt áramkör – magyarázta az őr, miközben megfeszítette a szíjat. – Ha babrálni próbálsz vele, rögtön riasztod a hatóságokat.

– Vizes azért lehet? És éjjél után megetethetem? – viccelődött Bree.

Az őr unottan nézett fel rá. – A nyomkövető vízálló.

– Ó! – Nyilvánvalóan nem rajong a Szörnyecskekéért. Vagy a humorérzékekért.

– A GPS a szüleid házához van beállítva – folytatta. – Ha kilépsz a százméteres körzetéből, rögtön értesülnek róla a hatóságok.

Nagyszerű. Fogoly lesz a saját otthonában. Még mindig jobb, mint akár egyetlen napra is a javítóintézetben ragadni.

Miután a nyomkövető biztonságosan a helyére került, az őr elkísérte Breet a váróterembe, ahol egy magas, drága ruhákba öltözött nő elmélyült beszélgetést folytatott egy másik rendőrrel.

Bree először nem ismerte fel az édesanyját. Napsütötte haja és napbarnított bőre elterelte a figyelmét. A konzervatív mellény és nadrágkosztüm miatt pedig úgy tűnt, mintha az anyja egy huszonnégy órás hírhálózat jogi tanácsadója lett volna, nem pedig egy dilettáns háziasszony, aki megszökött a Francia Riviérára.

De a személyisége egy cseppet sem változott. A csengőbongó hangja, a könnyed modora – Bree édesanyjának megvolt az a különleges képessége, hogy mindenki azonnal jól érezte magát a közelében, a vezérigazgatóktól a koldusokig. Bree észrevette, hogy a flörtölés a trükkje. Férfi vagy nő, legyen az meleg, heteroszexuális vagy egyéb szexuális beállítottságú, bárki vevő volt az anyja szemérmetlen flörtjére. És szinte mindig elérte, amit akart.

– Állandóan viselnie kell majd a lábbilincset? – kérdezte az anyja panaszos hangon, a szeme tágra nyílt.

– Igen, asszonyom – felelte a fiatal rendőrtiszt.

– Még vacsorázni sem vihetem el? – erősködött az anyja.
– Vagy moziba?

A tiszt megrázta a fejét. – Attól tartok, nem.

Lemondóan sóhajtott, majd megfordult, és egyenesen a lányára nézett.

Bree arra számított, hogy felismeri, de néhány másodperc múlva lepillantott a karórájára. – Van ötlete, hogy mikor készül el a lányom?

Az őr Breere nézett. – Ö...

– Szia, anya! – köszöntötte Bree, remélve, hogy a hangja legalább annyira rezignált, mint amennyire annak érezte magát.

Az anyja összerezett, lassan visszafordította Breere a tekintetét. Összszavarodva bámulta tíz hosszú másodpercig, majd felragyogott az arca.

– Drágám! – Bree anyja átsuhant a szobán, majd meglelte lányát, Jean Patou parfüm és gin illatának aromás keverékével árasztva el őt. – Annyira aggódtam.

Annyira, hogy három teljes napba telt, mire visszarepültél Európából?

– Hadd nézzelek! – Az anyja elhúzódott, és a tenyerébe fogta Bree arcát. – Mikor vágta le a hajad? Ez valami börtönös szokás?

Bree szeme elkeskenyedett. – Hat hónappal ezelőtt.

– Ó! – Az édesanyja ajkai lefittyedtek. – Nos, nem csoda, hogy nem ismertelek fel.

Igaz is! Nem arról van szó, hogy karácsony óta nem voltál itthon.

– Mrs. Deringer – szakította félbe őket a recepció. – Van néhány nyomtatvány, amelyeket alá kell írnia, hogy elfogadhassa a lánya felügyeleti jogát.

Bree anyja drámai sóhajjal – mintha óriási áldozatot jelentene feltucatszor aláírnia a nevét – fejezte be a papírmunkát, majd őt és Breet kikísérték az épületből.

Egyikük sem szólt egy szót sem, miközben követték az őrte az udvaron át kifelé. Bree nem akarta megkönnyíteni az anyja dolgát azzal, hogy beszélgetést kezdeményez, és Mrs. Deringer, úgy tűnt, megelégszik a csenddel.

Közvetlenül a kerítés mellett egy hatalmas, fekete, sötétített ablakú Cadillac Escalade parkolt. Úgy nézett ki, mint

azok a használt autók, amikkel a drokartellek járnak. Vagy a CIA. Amint a kapu gurulva kinyílt, a kocsí vezetőoldali ajtaja is kitérült, és hatalmas, szőke férfi szállt ki belőle.

Úgy nézett ki, mint egy skandináv istenség: bronzos bőr, szélfűtött haj és izmok, amelyek gyakorlatilag áthatították fekete kabátja feszes anyagát. A nyakát körülölelő, vékony nyakkendő fogselyemdarabra emlékeztetett, amely egy hőlégballont próbált megtartani. És ahogy a férfi körbejárta a kocsit, Bree egészen biztos volt benne, minden egyes erőteljes lépésnél érzi, ahogy megremeg a föld alatta.

Szó nélkül kinyitotta a kocsí hátsó ajtaját, és kezét nyújtott Bree anyjának, amit az oly finom kacérsággal fogadott, hogy megremegett tőle Bree gyomra.

– Köszönöm, Olaf.

Olaf?

A férfi bólintott, és anélkül, hogy Breenek megadta volna ugyanezt az udvariasságot, rácsapta az ajtót a lány orrára.

– Igen – motyogta Bree, és átcsúszott a kocsí másik oldalára. – Köszönöm, Olaf.

Amint Olaf levezette a terepjárót a járdaszegélyről, az anyja viselkedése megváltozott.

– Megmagyaráznád – kezdett bele –, mégis, hogy gondolhattad, hogy jó ötlet magadra vállalni egy gyilkosságot?

– Két gyilkosságot – javította ki Bree édesen mosolyogva, miközben áthúzta testén a biztonsági övet. – És nem vállaltam magamra.

Az anyja a szemét forgatta. – Tök mindegy. – Megnyomott egy gombot az ajtón, mire minibár csúszott elő az utasülések-ből. Átlátszó és sötétbarna folyadékkal teli kristálykancsók csilingeltek és lötyögtek az autó mozgásától, ám Bree anyjának sikerült koktélt öntenie egy shakerből egy martinis-

pohárba anélkül, hogy kiöntötte volna a nedűt. – Nyomorult hely – mondta, és két olajbogyót ejtett a poharába. – El kell égetnem ezt a ruhát, ha hazaérünk.

Bree beledöfte a biztonsági öv nyelvét a csatba. Nem volt hajlandó a helyére kattanni, minden próbálkozással csak kicsúszott a csatból. – Bocs, hogy gondot okoztam! – mondta hidegen, miközben egy másik csatot keresett. – Nyugodtan menjetek vissza Nizzába vagy Cannes-ba, vagy hol a fenében is éltetek.

– Villefranche-sur-Merben – felelte vágyakozva az anyja. – Nem olvastad a képeslapokat, amiket küldtem?

Nem olvastam el, mielőtt a szemétkébe dobtam volna őket.

– Menj vissza! – mondta Bree összeszorított fogakkal. Elhajította a biztonsági övet, bosszantotta, hogy hiába próbálta becsatolni. – Nincs szükségem rád.

Bree anyja felnevetett. – Persze, hogy nincs rám *szükséged*. Úgy neveltelek, hogy ne legyen szükséged senkire.

A „neveltelek” szó talán túlzás volt, tekintve, hogy az édesanya milyen keveset volt vele, különösen azóta, hogy Henry Jr. egyetemre ment.

– De jelen pillanatban – folytatta az anyja –, valakinek szemmel kell tartania téged. Úgy tűnik, a szülői felügyelet azt jelenti, hogy vagy az apádnak, vagy nekem kell felügyelnünk, mialatt házi őrizetben vagy. És mivel a szenátornak rendkívül fontos politikai feladata van, amelyet nem Sacramentóban végez, a feladat rám hárult.

– Igazán érzem a szeretetet, anya.

Az anyja felemelte szakszerűen formázott szemöldökét. – Jaj, mintha te annyira izgatott lennél, hogy a következő heteket Olaffal és velem töltheted egy házban!

Bree csak pislogott. – Olaffal?

– Természetesen! – kiáltotta az anyja, mintha meglepte volna lánya vaksága. – Nem tudok az én Olafom nélkül boldogulni. Ki fogja vezetni az autót? Távol tartani a sajtót? Megdörzsöli naponta a...

Mielőtt az anyja befejezhette volna a mondatot, az Escalade heves lendülettel balra fordult. A kocsi hátulja kilengett, amitől Bree az ablaknak csapódott. Olaf felbőgötte a motort; a kerekek tiltakozásul csikorogni kezdtek, az égő gumi fanyar szagával töltve be a hátsó ülést. Ezt követően a terepjáró hirtelen a másik irányba fordult.

Bree felsikoltott, az ajtókilincset markolászta. A meghibásodott öv nem tartotta meg a testét, így a manőver ereje kitépte őt az üléséből. Ahogy az autó farolva haladt az úton, megpillantott egy élénksárga, mozgó teherautót, ahogy a vezetőfülkéje elszáguld mellettük, olyan közel, hogy tisztán kivehető volt a lány számára a sofőr alakja – a baseballsapkája, a sötét pilótaszemüvege, satöbbi.

A teherautó kisodródott; féltucatnyi irányból harsogtak a járművek dudái, a terepjáró pedig erőteljesen ugratott egyet, miközben Olaf áthajtott az úttest közepén fekvő járdszigeten. Bree feje a plafonnak csapódott, anyja fojtott üvöltést hallatott, majd hirtelen normalizálódott a motorzaj, és a káosznak vége szakadt.

Bree anyja zihált a lány mellett. – Ó, istenem!

Bree megmasszírozta a fájó pontot a feje tetején.

– Jól vagyok – lihegte, és próbált levegőhöz jutni. – Nem sérültem meg.

– Nézd csak! – Az anyja előrenyújtotta a martinis poharát, hogy Bree láthassa. – Egy csepp sem lötytyent ki. – Aztán ajkához emelte, és kiitta a maradék koktélt.

Úgy örülök, hogy helyén vannak a prioritásaid. – Mi a fene történt?

– A kamion áthajtott a piros lámpán – felelte Olaf nyitott és kerek magánhangzókkal, amiből arra lehetett következtetni, hogy skandináv felmenői voltak.

– Nem kellene visszamennünk? – kérdezte Bree. – Vagy hívni a rendőrséget? Bejelentést tenni? Az a fickó veszélyes lehet.

Az a fickó lehet, hogy gyilkos.

Bree tisztában volt vele, hogy paranoiásan viselkedik. Ám azok után, amiken a többi lánnyal együtt keresztülment az utóbbi hónapban Christopher Beeman miatt, jogosnak érezte a gyanúját. Lenézett a hibás csatra. Csupán véletlen egybeesés lett volna, hogy nem működött a biztonsági öve, és egy teherautó kis híján leszorította őket az útról? Ez tökéletes módja lett volna annak, hogy megöljenek valakit, és balesetnek álcázzák.

Bree lekuporodott az ülésen, és megvizsgálta a csatot. Még a mozgó autóban is tisztán látta a karcolásokat a piros kioldógomb alján, mintha valaki csavarhúzóval próbálta volna meg szétfeszíteni azt.

Bree ereiben megfagyott a vér. A biztonsági övet megbuherálták.

– Senki sem sérült meg – állapította meg Olaf zavartalanul, a halálközeli élményt követően. – Olaf kitérő manővereket tett.

– Olaf a Francia Idegenlégióban szolgált – mondta büszkén az anyja, miközben felemelte a koktéلكeverőt a középső műszerfalról.

Bree szemügyre vette a behemótot a vezetőülésben, hangját pedig suttogóra fogta. – Azok nem zsoldosok?

Az anyja megmozgatta a vállait, és lassan az ajkához emelte a martinispoharat. – Bármelyik nap fizetnék neki, hogy harcoljon a hadseregemben.

Bree két órán belül immáron másodszor küzdött a készletével, hogy behányjon az ölébe.